

възможни по-много или по-малко смѣли срѣдства и постѣпки за подобрене своята участь. Важнитѣ, обаче, рѣшителнитѣ, извънреднитѣ събития се очакваха прѣзъ пролѣтѣта 1876. г., както вънѣ по провинциитѣ, така и въ самия Цариградѣ между тамошнитѣ българи. Извѣстни търговци и други лица съ други занятия изъ Татаръ-Пазарджийско, изъ Пловдивско, изъ Търновско и пр., които идваха прѣзъ това врѣме въ Цариградѣ, при най-малкото довѣрие, което би могли да иматъ къмъ свои тукъ приятели, познайници, съдружници или търговски кореспонденти, щомъ се намѣрваха на самѣ, другъ прѣдметъ на разговоръ нѣмаха, а само това, що се мислило, що се крояло и що се готвѣло въ тѣхнитѣ мѣстности и другадѣ низъ България за едно общо и едноврѣменно българско възстание прѣзъ настѣпаещата пролѣтъ, — възстание не дошло отъ вънѣ, а приготвено въ сама България; — и отъ тия лица едни напълно и безъ никаква прѣдпазливостъ одобряваха и съ ентузиазмъ възнасяха кроеното народно прѣдприятие, защото турската управия не била вече за търпѣние, други пъкъ, по-сдържани, го прѣдставяха като необмислена младежка смѣлостъ съ гибелни безъ друго за страната сетнини, та по това не се и стѣсняваха да се отзоватъ за него не до тамъ одобрително.

Автора на тия спомени бѣха го посѣтили прѣзъ тая зима въ Цариградѣ като редакторъ на в. „Вѣкъ“ не едно и двѣ лица, напълно не само посветени въ всички тайни на революционното дѣло, но и всецѣло прѣдадени на него. Между тѣхъ бѣше и идеално самоотвържениятъ момъкъ Тодоръ Л. Каблешковъ, юначко-трагическа по-послѣ жертва на това дѣло. По тоя тукъ случай единъ дългъ къмъ паметѣта му.

Има отъ него обнародвана безъ подписъ една до-